

312

C-1-1

1

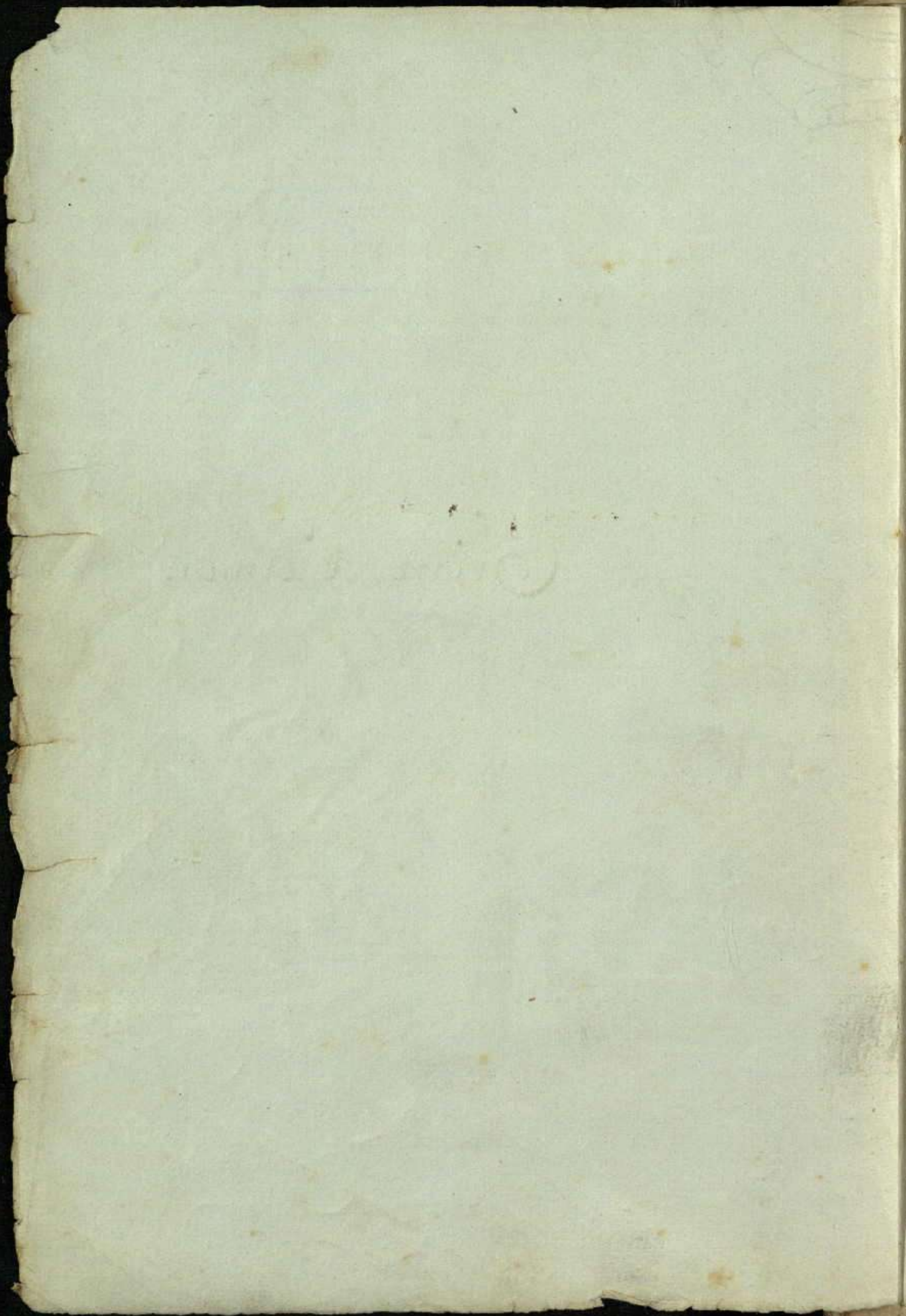
L-1 6-6

Arm.	Pres.	C.	N
73.	III	9	1.

Crism d' amor.

R. 320423

Ms. 384

Arm.	Pres.	C.	
73.	III	9	1.

Crím d'amor.

Legenda dramática en un acte y en vers

per

Lluís Suñer y Casademunt.

Barça - 1883.

1711

James O. Smith

James O. Smith

James O. Smith

James O. Smith

Repartiment.

5

- Comtesa
- Comte
- Daniel
- Fra Bernat
- Asdrul
- Reynal
- Sirvent 1er
- Sirvent 2^{on}
- Patjes.

Instrument of

Countess
Countess
Countess
for the
the
of
of
of

Acte unich

(Saló en lo castell d' Wollfort.

At la dreta del foro, una grossa
portalada, qu'és la de la capella,
à la esquerra una de petita que co-
munica sobre la muralla, duas portas
laterals à dreta y esquerra. A la dre-
ta en regon terme, un reclinatori, taula,
sillons, etc, etc.)

Escena primera

Asdrub - Reynal.

(Sortint del foro.)

Rey. ¿Y ni una senyal?

As. Ni rastre;
may més ningú n'ha parlat.

Rey. ¿L devoraren?

As. ¿Qui ho dubta?...
deixat de las dents que hi han

à dintre d'aquelles bocas,
 y aquells rengless de cançals
 com precipicis qu'esperan
 à n'al caminant dragars!
 Jo sempre ho deya, la cassa
 nos darà molt que plorà.

Rey. Yes qu'es estrany. i Com tenint
 à la Comtesa al costat,
 qu'es com un angel del cel,
 se li va ficar al cap
 la mania de fer corre
 à n'als llops, y ls porchs singlaris?

An. Ja l'ha plorat la Comtesa!...
 molt y molt, pero no tant
 com jo m'creya!...

Rey. De tot

lo que a mi més m'ha estremyat
es qu'ara s' casí, y tot just
ab lo bastant.

As. No es estrany!....

A mi... pero sobre tot....

(indicant silenci.)

Rey. Home, digas, pots parlar.

As. Ja m' van dir que donzelleta,

l'estimava ab passió gran,

pero que si de tots modos,

ab lo Comte s' va casar

fou tant sols perquè son pare

va fer promesa formal,

de donarli per esposa,

lo seu amor ignorant;

per ço es que ni una llàgrima

6
ha dat pe l' Comte l' bastart;
sino veyent lo destorb,
ja fora del seu devant,
la flama, tregué de sobre
la llosa que va enterrar
aquell amor, que veje
sens una esperansa may.

Rey.

i y la Comtesa?

As.

¡Oh! Figurat
habentlo tant estimat,
com se debia datir,
al veurerse l' al devant
amorosa nit y dia;
pero com santa y ell sant,
no s' van dir ni un mot d'amor,
ni ella a son espos falta:

y veyent treta la valla,
que'ls impedia estimars'
din qu'altra volta del pit
varen revifar lo flam,
y per cumpli com esposa,
ella a n'ell li va imposar,
qu'esperes com any de dol
que fos aquest afinat;
ahir va ser la diada
ultima del ansiat plas,
y avuy ls fara felissos
benehintlos, fra Bernat.

Rey.

Pero aixo de que ara fassi,
un any just que tant y tant
va plorar y avuy...

A1.

Las donas

son com campanas, veurás
 que sempre tocan, segons
 vol l' gust del sagristà.
 i Que vols a morts?... donchs a morts.
 i Que vols festa?... repicam,
 y segons com, fins l' vent
 he vist que las fa tocar.

Escena II

Dits- Lo Comte- Sirvents
 Patjes.

(Lo Comte vertit de trovador.

Alsentir lo sorall y mormulls

(Andral din:)

A1.

Qu' es aingo?

Rey. Re, un trovaire,
qu'ara mateie ha arribat.

Com.

(Sortint.)

(Mon cor s'engruna!)

Sirv 1er A dintre!...

qu'acabi!

Com.

Si, mes avans

deifènne ferne memoria
de just allà hont he acabat.

Sirv 1er

Gram a n'allà hont lo Comte
après d'havé ls nins besat,
surt a la enesprada terra
ab lo sirvent.

Sirv 2^{on}

Si; entretant

que son enginy preparaba
pera l'enyor un vil clas.

Com.

8
¡ Ah! si, qu'ab un glop de sang,
impli'sa ment sedegada,
y aquellas veus que del cor,
vers é crim temps ha'l portavan.

-
Moat'a a n'al Comte l' sirvent
y agonejant, en las ansias,
li diu, clavantli l' acer
al cor, aqueigas paraulas:

"Mort sobre la pedra tosca,
mort bon Comte que jo ara
me'n vaig a gosá ab t'esposa
l'amor qu'un jorn va jurarme"

- ¡ Pietat! - crida ab ven confosa

de vida sens esperança
mentres la roja sang brolla
del pit, lo crim escampantne.

No fou é sirvent felis,
sa vida si tota amarga,
de nit, quasi tot insomni,
si dormia, somiava,

y si somiava, sols
tristas visions li gebraban
é cor, hasta qu'al fi un llamp
del nivols, per ell va caure!....

Ray. Justicia del cel! Beniu.

(donantli almoyna.)

~~Al.~~

~~(P.H.M.)~~ ~~Una Muntia.~~

Escena III

Dits - Daniel

Dan. ¿ Qui a' mos sirvents ha donat
la venia, perque me ls trovi
ançi en'quet lloch?

Com. (Ab erit del cor.)
(¡ Ell!)

Dan. ————— ¡ Sortiu!

Com. (Anantzen)
¡ Ay!

Escena IV

Daniel.

Dan. Ja estás satisfet amor,
desfeste sens punt de treva,
que dintre un instant, ja teva
podràs dirli ab tot lo cor.
Venjat ara ab gren dalit
del temps de crua anyoransa,
quant navas sens esperansa
pel mon, a dintre del pit.
i Calla, si... y ni ls recorts sols
ne duguis may mes memoria,
que tindré ensemps una gloria...

un cel per tots ls envols!

Tu ho volgueras, vas robar

ma ditxa y ma passió tota

jo era un àngel, y una gota

de fel me vas fer tastar!....

Dintre lo pit, esberlada

ma ventura hi vas deïça,

y tal com en lo volcà

si hi ha una roca enfondrada

que l'cràter ve a tapa tot

clouhenthi dins la gospira;

vaig esclatar jo ple d'ira

escampant cendras y llot.

Mes sempre l' veig, sempre l' miro,

sa imatge sempre m'abrusa,

com s'ombra devant mèn crusa

y veig que m'han quan deliro!...
Si tinc a n'ella agafada,
veientla ab amor ditçosa,
jo veig sa imatge boirosa
com se m'acosta enutjada!...
m'escarneig, y l'escarneigo,
ns mirèm de fit a fit
y en mon engunios delit
mort y tot foll malheigo!

(Queda pensatiu y sentat,

prop la tanca.)

Escena V

Daniel - Blanca

Bla. Daniel, com es qu'auçí
 semblas fugir de ma vista,
 quan sempre dius qu'es molt trista
 ta vida, no estant ab mi.

Dan. (Ab amor immens)
 ¡Blanca!

Bla. (Ab dolura.)
 Calla ¡mon amor!
 que no t'atmeto l'esusa;
 es un ingrát que abusa
 ton cor, sempre de mon cor,
 y avuy Daniel, just avuy
 mostres ta cara plorosa,
 quan més que may amorosa
 sere teva, donchs no vuy
 veuret aixís amor meu,

riu donchs, gosant de la sort
d'unirnos fins a la mort
als peus de son altar, Deu.

Dan.

¡Oh! Calla, calla que sento
l'cor dintre l'pit reclós
y si lo vostre confós
mostra tristesa, es que mento.

Si tu ets ma vida ¡Oh Blanca!
si ets tu ma esperansa sols,
si hi ha en ton vostre dos sols,
que l'brill del sol cad'un tanca;
si t'jur qu'entre tot lo mon
ni un amor al meu iguala;
es una dançada escala
que va del cor fins al front,
del cor un amor sens fi

fujant l'escala al front d'iu
 y del front banca segu
 sempre ton recort aqui.

(Al cor.)

L'ansella l'espay crasant
 ton nom me diu alegroya
 y després de toya en toya
 per lo jardí va saltant,
 y al arribar fins a dalt
 si es al mati, per la broma
 ve ton amor ab l'aroma
 de las flors al finestral.

Bla.

(Ab gran amor.)

i M'estimas molt?

Dan.

i I ho recelas?...

Què, sino aqueix ferm' amor

m'ha fet portar ab horror
É fret amor que desgela,
fret amor, que mort reclós
à dintre del pit guardava
i quan va patir si os mirava
mon amor, goiant és dos!...

Idea.

i Perquè al parlar-te amorosa
ab tristos recorts t'alteras?....

si ja han acabat las feras
ansias, que deixavan fosa

ta passió pura y constant,

y ma passió sense fi,

van arrela iguals y

oblida à un mateix instant.

Jo com esposa, sab Deu

que ni un punt li vaig faltà,

germà d'ell, vas amaga
l'amor ab ton dolor greu

(moviment en Daniel de refugnancia.)

y ni un sol cop en mas penas
vas dirme un mot de consol,

ploravas... mes no eras sol,

jo també ab llàgrimas plenas

de dol y trista anyoransa

lensava com tu l'plor pur,

regantne tu, l' negre mur

y jo regantne ma estansa.

Dan. i Ploravas, tu, Blanca?

Bla. Oh, sí!...

Mes no ho remembers, Daniel

que ~~jo~~ no escolti del cel

sentirmi' pahorosa d'u

quan se creya ferm' ditxosa,
lo molt que mon cor dalia,
y com ingrata, volia
un lloch del amor la fosa,
no s' mereix pobre espos meu
que tal desengany remembri,
no es just que l' que ditxas sembri
las hi desfulli la neu
d'ingratitude, vil escoria,
per la que mon pit se tanca.

Dan. Si es veritat, tens raho Blanca
no deshonrem sa memoria.

Bla. (Mo'estima, mes, ¡ay! per mi...
¡qu'es lo que m' passa no se!...
¡Oh, Deu meu!... Si portare
aqueix recel fins mori?...

(Moment de silenci en el

que se sent lo trovador que l'estro-

fa. "Mort sobre la pe-

dra" etc. Los dos s' queden esgla-

yats al sentir aquella veu que no

es nova per ells.)

Bla. ¡Aquesta veu!...

Dan. (¡Deu clement!

Sento obrir-se'm lo cervell!...

Aquesta veu es la d'ell

que dobla l' remordiment!)

¿Què tens Blanca?

Bla. (Embada.)

Res!...

Da.

¡Oh, sí!...

Christó llegeixo en tos ulls,

y del plò los ardents bulls
lluytan per poder sortir.

¿Tal voltas es qu'aquest lay
ton cor ha cobert de dol?...

Digas!.. y si es ançò sol
no omplenis mon cor d'esglay!

(Tot ançò al marcat interès.)

Ale.

Si!

(Daniel s'adona a sortir.)

¿Ahont vas?

Dan.

(Al un arranch.)

Pregunta hont vaig
jo que ma vida darà,
tant sols perque d'alegria
vejès en ton front un raig!...

(Tranquill.)

A treurer donchs a n'aquell

que ab sa ven ha emovulada
 ta ditxa y que ha apagada
 l'estel del comtal Castell.

(Serena.)

habine abor do anbay

tram al Escena VI

Blanca a poch lo Comte

Asdrub.

Deu no vol que signi teva

y no dech serho Daniel!...

ha semblat qu'ell desde l' cel

me crides: - Tu Blanca ts meva! -

Cumpleis donchs mon desti

apagare l' cor que frisa;

no puch ser teva, m'avisa

abalt ell ab sa ven des d' allí.

Devant de Deu vaig jurar:

amor etern, fe segura,

y ab aquella ven, - perjura! -

podria ab rahó cridar;

donchs no; no, avants la mort

sera mon etern repos!...

Ja que volgueres que fos

; oh Deu! tant trista ma sort:

Recull mos pechs rin de foch

que s' tornara prompte gel;

y tu espos men en lo cel

a ton costat, fesme lloch!

(Queda plorant sobre l'

reclinatori. Surto lo conte de -

pressa y llessa m; Ah! d'es -

glay al venir qui atribolat va a toparse
 se ab la Comtera. No sabent que fer
 vol entornaren pel foro, pero Andru
 drul que l busca l'atura y l'aga-
 fa rapit.)

Com. ¡Ah!... ella!...

(ab ven molt baixa y apart.)

As. Ja t'incen!

Com. ¡Calla!

(Mostrantli la Comtera.)

As. Segueix a fora!

(Tambi ab ven baixa.)

Com. ¡No!

As. ¡Sí!

Com. (Despres de lluytar.)

¡Dinca!

Ves si es ma fulla mateixa,

(Ensenyantli la daga.)

y si es aquesta la malla.

(Desfentne l'pit.)

As. ¡ Perdo' !!

(Can a sos pens.)

Com. Ves y a ningú

has de contarli ni un mot,

sino vols clavarte l'clot

en que t'han d'enterrá a tu.

(Entra a la porta de

la capella y Asdrub se

in va com alabat.)

Escena VII

Comte (amagat) - Blanca y

17

70 Daniel se l' foro.

Dan. ¡ Blanca!... ¡ Blanca!... ahont es?
Ah!... aquí. ¿ Ploras? ¿ Qué tens?
¿ Estal volta qu' ara tens
mon amor, haventlo encés?

Bla. ¡ No, Daniel, may! ¿ Tu m'estimas!

Dan. ¡ Oh, sí, Blanca ab tot lo cor,
sens tu tant sols vull la mort,
ma vida tu sols animas!

Bla. ¡ Y jo Daniel!... Son tos ulls
miralls en que ls meus si tancan,
un y altra ls raigs s'arrancan
fentlos de cad'un despulls.
Binch un recel, trist recort
guardat a dintre del pit

y es que crech sentir l'crit
un dia, d'aquell qu'es mort!

Dan. (Ab gran crit.)

¿crit i Blanca!

Bla. (Espantada.)

¿crit i Què tens?

Dan. (Agafantla estreta.)

¿crit i J ets tu

que m'has parlat?...; Oh, no, no!

may ha estat ten aquell so

que porta un pensament cru.

Bla. ¿crit i Què vols dir?

Dan. Qu'he desbrinat

lo teu recel en que para,

y es que sols t'adonas ara

de que jo só un vil bastant.

Bla

(Horrorizada.)

i Daniel calla!!

Dan.

No, tos brassos
si ab fals amor m'estremjian,
no pot ser que m semblarian
de la esclavitut ls llassos.

Plora donchs com bona esposa;
jo ploraré ton orgull,
y dintre poch, fort despull
cubrirá la freda llosa.

Já las nits per lo brançatje
de los xiprés del fossá
en mitj d'ellas pujará
devant de tos ulls ma imatge.

Bla.

(ap.)

(i Deu no accepta l sacrifici

que de ma vida li faig!)

Daniel, no, no més un raig

m'ha abrusat y com defici

à ma vista s'presentava,

mes si ets meu, si s'otava...

i com donchs digas posà treva

à aqueix amor intentava?... ..

Dan.

(M'ha probat si jo deliro.)

Perdona si t'ofenia

t'estimo tant, tant, que havia

cregut, va y fals lo que miro,

un àngel banyat dels cels

si jo Blanca en mon deliri

amorós, fant nou martiri

al cor del amor s'els.

Pla

; Zels?... ..

Dan. (Embarrat.)

No sé.

Ma. i 4 de qui?

Dan. Escolta: i L'estimavas
al Comte y l'abrassavas
com ara t'abrasso aieí?....

(Fentho.)

Bla. i Daniel!

Dan. So injust; mes son
d'amor és bulls que jo'm sento,
y encar que calmar-me intento,
no ho calma res d'aquest mon,
mes al sentirte jurar
amor sens treva y constant,
los zels, tots se desfarán
al peu mateig del altar.

(Daniel acompanya a
Blanca a la cambra.)

Escena VIII

Daniel.

Dan. Mon crim es gran; cada volta
qu'ella de mi se m'aparta,
una fredor per las venas
sento que del cap me baixa.
Cobart!... es tant sols lo mot
pe'l que mon cap me senyala.
i Ay qu'es molt poruch aquell
que allà ahont senta la planta,
ls remordiments, rosegan
de dia y nit las entranyas!

Escena IX

Daniel - Asdrul,

As. i Senyor!

Dan. i Què hi ha?

As. Fra Bernat
que l'enesprada montanya
ha baixat per benehir
vostre enllas.

Dan. ^{benhaja} ¡Oh! que ~~beny~~
l'instant qu'en aquest castell
assenta sa digna planta!...

(Li senyala que l'hasi

entrar.)

Escena X

Daniel - Fra Bernat.

Fra.

¡Daniel!

Dan.

(abgair.)

¡Veniu, que reclos
vull tenirvos en mos braços.

Fra.

¡Oh, si, son los inichs llasos
que'm cridan aquí amoros.

Dan.

Molt a vostre amor jo dech.
En mas horas d'agonia
vostre amor per mi dalia
trayentme aquell fort rosech,
y quan sens treva en lo mon,

s'omplia mon cap de dol,
 un consol y altre consol
 per mi, treya vostre front.

Fra. No aiçis m'abrumen per sort
 del crim, la greu polsaguera,
 vaig trenros, aqueie re espera
 no espera més que la mort:
 cristians concells vaig dar,
 com vostre cap reclamava,
 era a vos donchs que os quedava
 la millò virtut; l'obrar.
 i y Blanca?

Dan. Dintre sa estansa,
 qu'espera l ditxòs moment,
 en que uninei l sagrament
 sa esperansa a ma esperansa.

Fra. Que vinga, puig tinch anhel
de veurerla ja aprop meu.

Dan. Un instant, vull que vejen
si n tanca aquest cor de fel.

Fra. (Estranyat.)

¿Qué?

Dan. Sè que al contarvos à vos
l'història os quedará impresa
y guardada en l'arquimesa
que teniu pe ls pecados;
sols té una clau; vostre front,
y lo silenci sagella,
que guardada, dintre d'ella
ni un àtomo fuig al mon:
per mi donchs obríula ara,
que jo à obrirvos vaig l'cor;

mes no sé com, que lo plor,
m'esglaya la ven encara.

Fra. (ap) i Què serà?

Dan. (Exaltante.)

i Crist flagell
que dels ulls lo plor desborda!
i Un crim!...

Fra. ; Oh!

(espantat.)

Dan. Que fins desborda,
la ven del cor ab la d'ell.

(Gama - Per fi esclata com

fora de si, animant la més ca-

da vegada.)

Per primer cop ja destreno
aqueix recort, surt a fora

vibora rosegadora,
que més xudat quan més peno!

(Com fora de si.)

Per gorchs, d'un bastart seguit,
d'alta y orgullosa rassa

surt un Comte, dret a casa,
qui sols té amor en son pit;

de que en son cor sense treva
encengué l'flam la donzella

qu'era justament aquella,
que lo bastart creya seva.

És castell, que ls fuchs amagan
en las boyras enlayradas;

es noble, té l'or a onadas
que ls clams del amor li apagan.

Lo bastart... ¡oprobí!... res!....

no t'è més qu'un pobre cor,
 ab la sava d'un amor
 que un altre amor ja li ha prés.
 El Comte, als peus del altar
 seva la fa per la vida;
 t'è l' bastart sang envidada,
 t'è cor sens podè estimar!...
 y havent un ser en lo mon
 mateine posat a tots dos,
 l'un es noble y poderós
 y l'altre, l' sagell al front
 porta qu'ennegreine las honras,
 y ve al mon ab tal dissort,
 que valdria més que mort
 li dongues dihent: ¡ Tu m' deshonras!
 (Delira, Deu meu!...)

Fra.

Dan.

(Més exaltat.)

Donchs, bé,

pujan ls sels al cervell
del bastart y tant flagell
l' recort li umpla que
sense adonarsen, ls bulls
li tornan la pensa boja,
y del Comte la sang roja
ven escamparse a sos ulls!...

Fra.

¡Oh, callen... que me destrossa
aquesta historia la ment!...
vos!... vos!... lo delinquent...
autor del crim?... ¡Qu'horrorosa
n'es vostra culpa!... ¡M'espanta!
¡Com tenuu un sol moment
que l' plor del remordiment

no nos afogui la garganta!...
 i Si ploro?... Deliri etern
 esob lo que l cap batalla;
 i qu'aquesta ven que may calla
 es molt pitxor qu'un infern!....

(Meda abatut apoyant
 son cos demunt la tarla y ocub-
 tant la cara entre las mans.)

Fra. ; Den dels cels! (; Pietat... pietat!...)
 n'envia desde son trono
 lo perdo que jo vos dono,
 ; tal es sa immensa bondat!
 Que sempre aneu arrastrant
 per tot l mon ab prou pena
 la malhaurada cadena
 qu'hos va a aquest recort lligant.

Dan. Deu té justícia que pesa
sobre 'l cap del assessi,
no tinc perdó!...

Fra. ; Oh, si! Qui
arrepentiment confessa....

Dan. Soch vostre dignen qu'horror
morir no'm fa, y si nosa
la vida, si à la fosa
puch encar ab mon amor.

Fra. No, jamay desesperen....
Vos vull contra 'l pit estrenya,
qu'a escoltar jamay desdenya
à qui implora perdó, Deu.
Consol per vostres horrors
podreu ab ella trovar,
que fra Bernat, per pregar

te vida pe'ls pecadors.

(Acompanya a Daniel

a la porta regona de la dreta.)

Escena XI

Fra Bernat - Asdrub.

Fra. ¡Oh, Deu!... lo perdo per ell,
 que cego va obra y sens nort
 qu'al naufer, ja va la sort
 marcarli 'l borros sagell,
 pren ma vida, prentla tota,
 i que valch jo miser mortal,
 si de ton trono tant alt,
 pietat per tot y tot brota

si tot mon goig ennoblida
mon anima t' volgué dar,
be pe'l meu fuch demanar
lo goig de la seva vida!...

As.

(Sortint y berantli la ma.)

Molts anys de vida has do Déu.

Fra.

¿Ell ab vos vagi a tot hora.

As.

¿Es sirvents d'aquí?...

Fra

Digneu....

Moer no; ja surto jo a fora.

Escena XII

Asdrul - apoch Lo Comte.

As. No puch posar el peu en lloch,
 que no tinga de pensar-me,
 que d'entremetj d'algun mur
 no m'ressurti una fantasma...
 i ho estat visió, o ha estat cert
 qu'he tocat aquella malla,
 que com si fos de son cos,
 la pell jamay ^{separava} ~~la tocava~~?...
 i y aquella ven que al cervell,
 a dintre se n'es ficada
 era la del Comte o no?...
 i y aquella filla de daga?...
 - Ves, m'ha dit y si no vols
 el clot vuy mateix cavarte,
 no dignis a ningú un mot
 de tot lo qu'has vist fins ara!...

¡Oh, si, era ell, no hi ha dubte...

jo l' conech que quan va naixer,
escuder ja del castell,

sentia com trist plorava,

y en sa infantesa, en mos brassos

sas penas molts cops calmava.

¿Com donchs no l'he conegut?...

¿Y ell de trovare?... ¿qué passa?...

¿Y l' bastant ara es l' Comte?...

¿Y ell de sa vista s'amaga?...

¿Qué misteris!... ¿L' cap bull!...

¿Que a tots donchs san Jordi'ns valga!...

que quan s'espera un flagell

y no pot may evitar-se

valdria mes que ni sols

se'n sentis poch ni molt flaire!

(Se'n va cavilós. Surt lo

Comte ab veuel.)

Com. Si gosies, hasta ab mas mans
 la vida voldria arrencarme,
 que no sé si es culpable ell,
 ò bé si jo so l culpable!...
 Mes ab tot la gelosia
 no's cura, ni ab ve' s mata,
 vull creure encas, si ella
 recort de mon amor guarda...
 y vull... Ah!.. ell ve aquí!...

(Se'n torna à la capella.)

Osena XIII

Daniel apoch Lo Comte.

Dan.

(cavilós.)

Deu no retè de venjansa
ni un brot en son alt poder
me crida, ho sento a n'a l'anima.
Sa imatge tè n'quei palau
dosell d'or y rica cambra,
entro y al peu de la creu
ahont vas morir per nosaltres,
venras mon cos com la pols
baie ton poder humillarse!

(Obra de bat a bat la porta de

la capella y s'queda petrificat al
veure's ab lo Comte que creu ser un
fantasma. Tota aquesta escena la deu
presenciar com si vegés visions.)

¡ Ah!... ets aquí!... fuig de ma vista!

i fuig aborrida fantasma!...

¿ Ara donchs que al peu m'acosto,

de Deu a baig de ton ara,

no vols deingarmhi arriwar,

per quedarm' sens esperansa?...

Com.

i Cobart!

Dan.

i Way!

Com.

Mes no... infelis!

no n'es del fossà aipecada

com sombra, lo que ara veus,

que comtes ve a reclamarte,

es lo senyor del castell,

qu'al castell ve de tornada,

apris ja de malehir

ta envilida sanch bastarda!

(Fama)

Escolta, tu vares creure
al clavarme al pit la daga,
alli entre l'espès boscam
ahont enganyat vas portarme,
que ni una esperança sols
de vida a mon cos restava,
y declarantme l'amor
que lo teu cor va fer brasa,
vas fugi vers fora el bosch
ab lo teu crim allunyante.
"¡Braidó!"... cridava com foll
hasta en ma sanch revolcantme!...
No t'vas ni un sol cop girar!...
¡No t'commoqueren mas ansias!...
¡Me t'pensas que la ferida
fou lo que ferme cridava?...

Plorava lo fals amor
 que ton amor enterrantne
 va dar-me sempre a prop teu
 sembrat de ditxas ma Blanca!..

Dan. ¡Pren ma vida!...

Com. ¡No, Daniel,
 que vinch tant sols per venjansa,
 venjansa que may serà
 com tu la vida arrencantne!...
 Vull que visquis... pero mort!...
 Viuras... ¡morta l'esperansa!

(Marcat. Daniel diu ab
 erit del cor.)

Dan. ¡Blanca!

Com. ¡Veuras com los llabis
 te malakeigen odiante.

Dan. ; Oh!... això no!... no pot ser!...
ma vida pren!...

Com. ; May!... És vana
aquesta idea que bull
en ta ment assedegada,
no veus que al mirarme així
de ta existencia t'alt lladre
fora llavors jo t' malheït
y de son amor tu l'angel!...

Dan. ; Oh! i que vols fer?

Com. Una proba;
si al tenirla entrellassada
per ser ta esposa, en tos brassos
ans d'arriba t'heu de l'ara;
li fas present mon recort,
y tant com jo l'estimava,

y com donantli dels zels
res mes qu'una prova clara,
li dius: si jo tingues vida
m'estimaria ella encara.

y ella ab son accent tranquil,
tot juraments ve a doblarte;
gosa la vida d'amor
qu'avuy l'etzar t'prepara;
mes si acas al contestar
sento que dupiti, ò bé calla
no mes per un moment sols,
com qui mon recort la trava,
allavors, tu fugirás
despres de ser escoltada
la maldicio del amor,
que al cor has portat fins ara.

Cap més treva no tindras,
ta sentència sas paraulas.

Dan. Un moment!... Vull veure si ets
de ma il·lusió una farisa!...

(Tranició y ab desprecia-

tiu sarcasme.)

Acostatat!... t'en vas y fuges!...
dels mals esperits t'amparas,
visions de mon cap febros,
perdò volia implorarte,
mes ets una vana sombra
que mou tant sols ma rialla!...

(Deixa anar una riallada

y cau extès.)

Escena XIV

Dit - Fra Bernat.

Fra. ¡Daniel!... ¿qu'es aq'ó?... ¡tal volta
 ha posat terme a sa vida
 no podent resistir ja
 l' remordiment més dias?....

¡Oh, Deu dels cels! ab fe't prego
 qu'avuy tal flagell no siga!....

(Cantando.)

Mes ab tot son cor batega!....

son pit com sempre respira!....

¡Oh, gracias, gracias Deu meu!....

¡Daniel!... no'm sent. ¡Oh! com frisa

lo meu cap!... crido?... No ho sé.
i Ah!... sa cara esmortuhida
ja recobra son color!...

Dam.

(Delirant.)

i M'ofegas!... M'atam!

Fra.

i Delira!

Da.

i Que no porto prou torment!...

i Fuigme sombra malehida!...

Fra.

i Daniel!... so jo!... delirèn!...

Dam.

i Qu'ets que del afany m lliuras?...

(Serena'mbe y com regoneigent

la situació.)

Fra.

i Fra Bernat!... no sé que m passa!...

i Com es qu'avuy que tant brilla
vostre goig, sens compassió

É remordiment l'esquina?...

Dan. i No l'heu vist?

Fra. A qui?... Acabem!

Dan. Si d'aquí tot just sortia!...

Éra ell!... sa ven mateixa!...

no dupteu, no!... no delira

mon afany!

Fra. És vostre cap

que per torment l'ingia.

Si ara os he vist delirar

y sa imatge no l'he vista!...

Deixeu las supersticions

que fins al cel agravian;

És morts qu'en la fossa jauhen

als vivents no intranquilisan.

(Bravú.)

A n'aquí s'acosta Blanca

que vostre goig sols ansia,
y per vos té vida sols
y sols per vos ton cap frisa,
no li mostren ab lo rostre
lo que 'l vostre cor agita
perque es un àngel del cel
y 'ls àngels son nus de ditxas.

Escena XV

Dits - Blanca.

(Al traje de boda.)

Bla. ¿ Vos fra Bernat?... Sento 'l pit
qu'al veurhos de goig s'omplena.

Fra

i Com no si fou mon nequit
sempre, lo teu plor de nena?

L'estel del mon has estat
en lo meu allunyament,
ab tu, ab ta infansa he plorat
y aprés ab ton sentiment.

Ma

La vostra ven'm donava
consol en mitj la deditxa.

Fra.

Si, mes avuy Deu acaba
tant flagell ab plena ditxa.
Vaig sens retart a avisar
qu'entren los fidels sirvents
perque pugan recordar
de ton cor lo goig immens.

(se'n va pe'l foro.)

Escena XVI

Daniel - Blanca apòch Comte.

Dan. (Més y més tremola l'cor,
com més s'acosta l' instant!)

Bla. (Més pò me fa mon amor
com més l'vull fer constant. I...
No se a que ve ma inquietut...)

Dan. Blanca, i com es que ton llavi
resta per nostre amor mut?...
com si un agravi...

Bla. i Agravi?....

No, Daniel, no te per que....

Ets injust!

Dan. No!.. visionari....

mes ferm aimador seré,
 deigam donchs qu'en mon desvari
 amorós, vulga exigent
 per ultim ferte donar
 d'amor etern jurament
 al pen del mateig altar.

Isa.

¿Acas ara desconfias?...
 ¿t'has tornat donchs recelós
 després de tants anys y dias
 d'aquest amor portar fos?...
 Has vist que com si guardés
 caliu de bullentas brasas
 ab flam tot ell s'es encés,
 y duptas encara?...

Dom.

Masas
 son las probas que de tu

guarda 'l cor engelosit,
mes accedeig que no es du
jurar lo creu lo pit.

(Blanca dona senyal d'as-
sentiment y obra la capella sortint
lo Comte. Daniel s'creu qu'es una
sombra, mes Blanca 'l reconeix y
espantada vol abranarlo. Compren-
guin la lluyta de los tres. Molt rapid.)

Blanca,

Daniel

¡Ah!!

Daniel

¡En altre cop!

Blanca

¡Deu del cel!

(Va per abranarlo.)

¡En viu?...

Daniel

(Aterrat.)

Viu!...

36
35

Com.

No l'vull pas.

(Al veure que va a abraçar-lo.)

No es meu, no l'vull, Daniel
ton amor es teu l'abràs!...

Ma.

M'oborreig!... jo moro!...

Dan.

No!...

que n'es nostre mala sort.

El Comte Blanca ja es mort,
aquest es cega visió!...

¿Veus com s'apaga?... jo foll

de fit a fit l'contemplo,

sa fera mirada, un doll

llenda de sang, ab ell templo

ma irada ment!...

Ma.

¡Quin martiri!

Dan

(agafant a Blanca.)

¡Fuij es meva!

Bla.

¡Oh!... y ell ho sent?...

Retorna de ton deliri! (a Dan)

Comte, jo soch ignocent! (al Com)

Com.

Visch tant sols per ma dissort!...

Que patives se, sens mida

y havia de darm' la mort

quan vaig robar-te la vida.

Bla.

¿Que tinc de fer?... Teva, no! (a Dan.)

Dan.

¡Oh! si, si, si es que deliras.

Bla.

Teva... tampoch!

Dan.

Il·lusió,

fum tant sols es lo que miras.

Com.

Arrencam la vida, Blanca!...

la teva t' vaig jo arrencar!...

Nla.

Dom la daga, puig se tanca

(Prement-la)

ta vida en mon bategar.

i Perdonam, Deu, ja no esteva.

(Se clava la daga y can. Englayen

tots. Daniel à la vista de la sangren-

bla veu obrant.)

Com.

i Blanca!

Blan

(ab ven apagada.) i Moro!

Dan.

i Me veig?... Sang?...

i Blanca! morta!... i oh Deu!... lleva

d'aquí aquest nus com un cranch.

(Al coll.)

i mon amor?...

Nla.

i Perdut! perdut!

Com.

Mes en la tamba gelada

no vuy ton cos fret y mut
que hi baixi ab la nuvolada
d'un engany.

Bla. Que?... jo moro!

Com. Aqueix que veus, per lograr
l'amor perdut, que tant ploro...
va dintre mon pit clavar
l'acer, y venint després
del crim facab al horror
va dirte: - Blanca, ja es
com antes lliure ton cor!

Bla. ; Tu Daniel?... jo t' mal!....

Dan. (Tornant abri.) ; Calla!

Bla. És aborreixo!... jo t' donava
del amor la pura falla (ripic)
era de ton pit esclava.....

are escolta... tu al horror (a Dan.)
 ma maldició... portaràs...
 a tu mon endolat cor (al Comte.)
 y l' recort... sempre tindràs!...

(Abrama fort al Comte y va desfallint

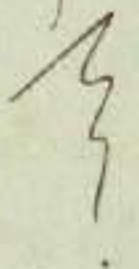
més cada vegada. Daniel aterrat sen

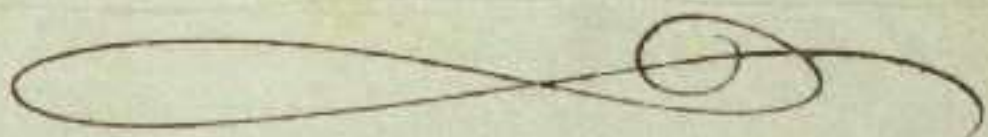
dir una paraula.)

Abrassam... moro aprop teu...
 pe'l mon ets sol mon... espos...
 tens vida... mon perdo... ¡a Deu!...
 no... puch ser... de cap dels dos!...

(Wort. Quadra)

787.

Fi.

one another in the house
of the Lord

and shall be as the
feet of the feet

and shall be as the
feet of the feet

and shall be as the
feet of the feet

and shall be as the
feet of the feet

and shall be as the
feet of the feet

and shall be as the
feet of the feet

and shall be as the
feet of the feet

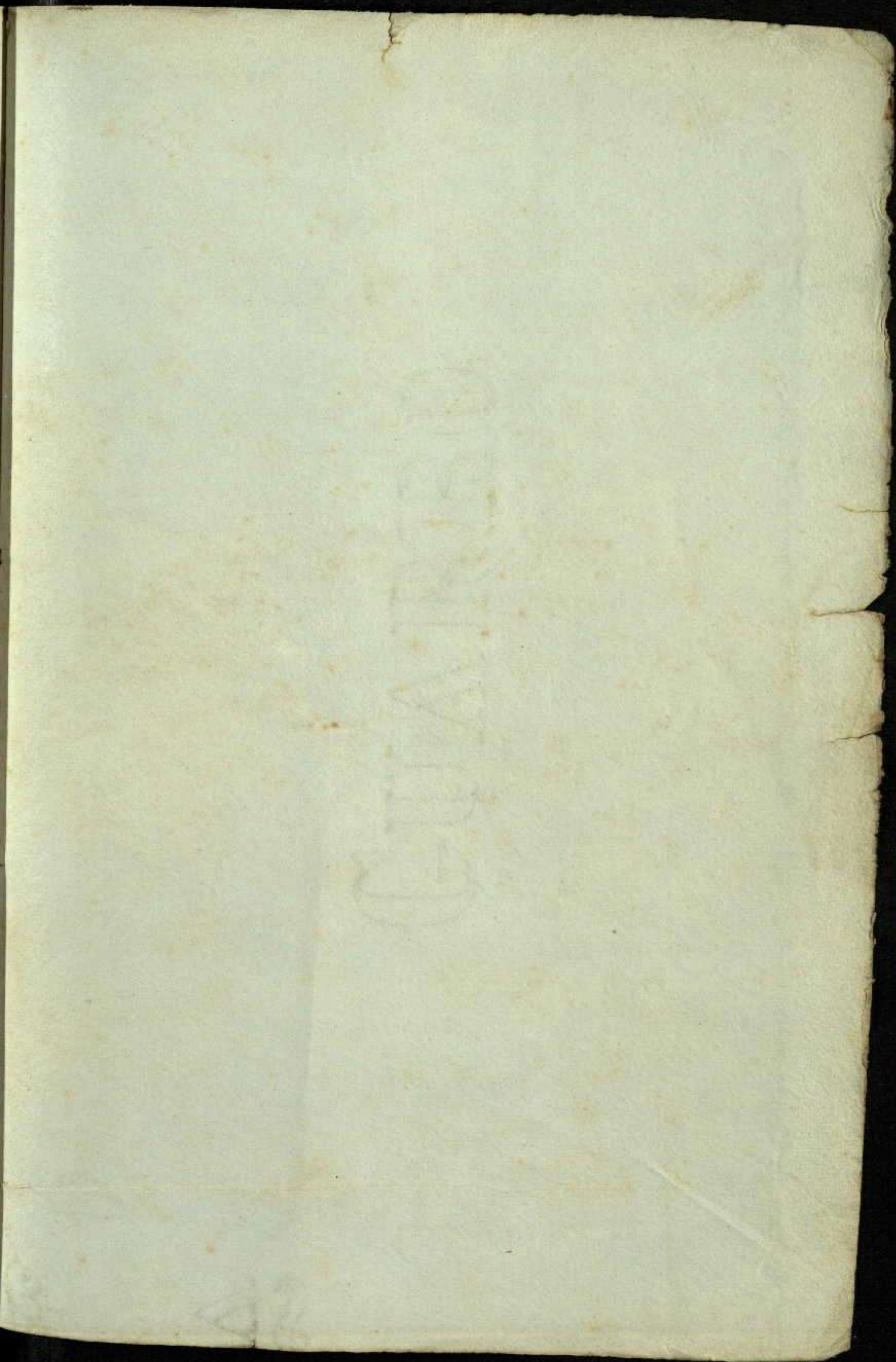
and shall be as the
feet of the feet

and shall be as the
feet of the feet

and shall be as the
feet of the feet

and shall be as the
feet of the feet

and shall be as the
feet of the feet

1006694644